

XII

Оце, що я нині з кривавою розпукою пишу, правда.

Недуга пані Марко змоглася так дуже, що передвиджую вже ясно її вбійчі наслідки. Для неї нема вже виходу. Ходжу, мов отруєна, мов той туман, і дивлюся довгими-довгими хвилинами бездушно вперед себе. А вона бідна... ох, я не можу на неї дивитися! Бореться всіма силами, щоби перемогти свого ворога, остатися ще при житті; ще хоч так довго, щоб його побачити, бодай раз, поблагословити послідній раз! Він знає, що вона хора, і обіцяв, коли б се йому вдалося, прибути на кілька днів.

Вона від чотирьох неділь не покидає постелі цілком, а страви ледве дотикається.

Я не розбираю ясно, що зі мною, і не думаю над своєю будучністю. Знаю лише те одно, що трачу свою останню підпору, заступницю матері моєї і що піді мною провалюється ґрунт.

Мені судилося тинятися від стріхи до стріхи, переживати різні упокорення, ці гидкі чувства, не гідні чоловіка, котрі ненавиділа я з дитинства, поборювала всіма силами надармо...

Це немовби справджувався якийсь прокляти, що всі, котрих я люблю, опускають мене.

Збудившись цієї ночі, кинулася я до її постелі, а вона виглядала так, як ті, що вибираються вже на тамтой світ. Лежала мов мертва, біла, ледве дихала. Мене пройняв холод, і я мимоволі подумала: «Тепер наступила ся хвилина». Опісля, схилившись над нею, доторкнулася я ніжно її чола. По недовгим часі отворила вона очі і дивилася хвилину майже бездумно вперед себе.

— Ви спали, пані Марко? — питала я з уданим супокоем, хоч серце стискалося в мені з нескazanного жалю.

— Спала. Чому ти мене збудила?

— Хотіла подати лікарство...

— Я дуже ослабла, Наталко.

— Тепер стане вам легше; візьміть ще сих краплів, то не буду вас більше будити.

— Але чому я так дуже ослабла? — спитала і звернула на мене свої великі запавші очі.

— Недуга втомила вас, дорога пані, але вже завтра стане вам легше.

— Ой, легше! — прошептала ледве чутно; а опісля по малій хвилині взяла з трудом мою руку і притиснула її до уст. — Ти добра, — сказала і замовкла. Здавалося, що якоесь зворушення душить її...

— І мені жаль, що ніхто не знає, що ти така... Ой сирото ти моя, сирото бідна!

Вона говорила з напругою, тихим голосом, а я плакала тихо, закусивши губи.

— Світло еси ти, однак не фальшиве, визичене — ні, правдиве! Наталко, приклич мені завтра священика... я вірю в бога. Ти чуєш?

— Чую, дорога пані!

— Я вірю в бога...

По малій хвилині мовчання зітхнула тяжко і прошептала:

— А його нема; нема і нема... і вже його не побачу, Наталко?

— Чую, дорога пані.

— Він писав, що приїде?

— Писав; і він приїде! Може, завтра, може, позавтра. Вона зітхнула знов тяжко і, не випускаючи моєї руки зі своєї, здавалося, знов засипляла, однак не заснула. Говорила ще хвилинами. Я слухала, не перебиваючи її. Раз сказала цілком шепотом:

— Ти хотів, щоб я мовчала, і я мовчала. Вона нічого по знає.

Вона говорила, очевидно, до сина об якійсь тайні... Я відчула, що не повинна була слухати тих слів, бо хто ж то був та «вона»?

Однак вона не говорила більш. Раз немов прокинулася, сказала по-німецьки цитату зі святого письма, котру любила дуже: «Und darum wenn ich nicht allmächtig bin im Fleische, allmächtig aber dem Geist nach, kann ich das Fleisch überwinden, und darum bin ich der Sohn Gottes nicht dem Fleisch, sondern dem Geiste nach» ("І через те, що я не є всемогутній во плоті, але всемогутний духом, я можу побороти плоть, і через те я є син божий не плоттю, а духом»). Опісля замовкла. Здавалося, говорила її механічно.

Я спитала цілком ніжно, чи в неї що не болить.

— Gott ist keine Illusion (Бог це не ілюзія), — відповіла мені на це і не говорила більше цієї ночі.

Я сиділа край постелі з заслоненим лицем у понурій задумі над хорою, над ним і над тим, що воно так склалося. Що він скаже? Се буде для нього страшний удар, він мав лиш її, думав вернутися з часом і жити з нею, а тим часом ледве рік минув, а вона відійде від нього назавсідги. Ох, коли б лиш чимскорше прибув, щоб застав її ще живу! Лікарі казали, що коли вода підійде до серця, вона вмере. Я писала йому, щоби приїздив якнайскорше (він приїхав на дуже короткий час до Полі), а він відповів телеграфічно, що прибуде. Вона жде — коби лише діждалася його.

Чому мусила умирати, чому якраз вона і ще так вчасно! Чому мусила мене доля з нею злучити, щоб по недовгій часі розлучити так немилосердно, щоб я осталася знов сиротою? Що пічну я? Що? Що? — питалась я раз по раз себе і усміхалася майже в тій самій хвилині гірким усміхом у відповідь. Іти назад туди між тих, що годували мене ненавистю, чи шукати другої пані, що хліб давала би; запродати волю свою за кілька нужденних золотих, бо такої другої не найду більше! А де жити до часу нової служби, під якою стріхою, під чиєю опікою? А моя праця, мої цілі, мрії мої... що з ними? Я зітхнула важко, і перед моєю душею появилася бабуня.

«Бог тебе не опустить, він милосердний, добрий, а ти прецінь сирота!» — пригадалися мені її раз до мене висказані потішаючі слова. Справді я сирота, і тому... мені прийшла охота розсміятися шаленим сміхом, однак я перемогла себе і змовчала. Хора обернулася неспокійно на другу сторону і застогнала жалісно. Опісля заснула.

«Gott ist keine Illusion», — казала вона, і на якій підставі? Але правда, в неї були свої думки, і вона вірила в бога, хоч не ходила ніколи до церкви. Від часу, як поховала свого мужа, перестала бувати в божих домах, але не говорила ніколи, чому.

«А коли б бог і був ілюзією, — плуталося мені щось довго в голові, — то вона єсть, як сказав раз один славний чутливий мужчина, «послідньою великою ілюзією людськості...».

Чи се не злочинство — розбивати ту ілюзію? Чи людськість без цієї ілюзії буде ліпша?

.....

Коли я в дві години пізніше заснула, приснився мені Христос.

Стояв одягнений в довгу тогу; руки зложив на грудях і ждав.

Велично, жарко сходило сонце, і його проміння сипалося на його, мов плавне золото. Його лице, лагідно-смуadne, було звернене на захід. Звідси долітав, немов від зближаючих хвиль народу, різнородний гамір, зойки, сміх — переражаючий(вражаючий до глибини душі) сміх. Він немов знав, що оце все мусило наступити, бо не дивувався анітрохи, і по цім було видко терпеливість і готовість довго ждати.

Переходячи попри його, я склонилася.

— Чому кланяєшся мені? — спитав спокійно. — Чи не чуєш? Там на заході сміх. Сміються з віття мого і з мене. Але вони мусять сміятися, бо настав час сміху і знесилля. Настав час, коли їх життя мучить і викликає безнадійність. Я вижидаю відзиву свіжої і чистої сили, а ти чого шукаєш?

Я хотіла щось відповісти, не знаю напевно що, але не могла найти відповідного слова, щоб виявити свою думку. Він немов відгадав ту думку, бо сказав:

— Справедливості? Любові? Пожди, нехай сміх сей утихне і сонце удруге зійде...

* * *

Померла.

Чотири дні пізніше і майже в тій самій порі, а в три години по тім прибув він. Слабий, з утоми ледве держався на ногах — їхав майже без перерви, щоб застати її при житті — і спізнився. Не знаю, чи описувати німу, але глибоко потрясаючу сцену, коли прибув і довідався, що її вже нема. На мої слова — він стрів мене першу в кімнаті — що її муки вже скінчилися, глянув на мене не своїми очима і поблід, як смерть. Опісля пішов до неї і просив не впускати до нього нікого, хотів з нею остатися сам, і остався аж до ясної днини, доки не прийшли прикликані жінки убирати і спорядити покійницю і не появилися знайомі та деякі далекі кривні, з котрими небіжка не жила. Тоді я увійшла до нього і застала його, як лежав коло мертвої з головою на її грудях і як — не міг плакати. Кажуть, що це смішне, коли мужчина піддається розпуці, і що сльози до лица лише жінчині. Може, і смішно воно в тих, у кого сльози без жалю в очах. Але коли у мужчини жаль справдішній і глибокий, тоді плач його, хоч би без сліз і не чутний, — страшний.

Я просила його лагідно, щоби відійшов уже, щоби подумав і про себе, відпочив по тяжкій подорожі, котра позбавила його вже доволі сил, щоби вчинив се хоч з уваги на се, що на його жде стільки орудок і задач і що дорогу покійницю треба відповідно похоронити, але він не слухав мене.

— Оставте мене ще хвильку, ще одну-однісіньку, — благав. — Я не бачив її так довго, не бачив хоч би один момент живою, а незадовго заберуть її звідси, і все скінчиться.

І промовивши се насилу, повалився обезсилений, як перше, на її груди.

В виду цієї тихої розпуки я майже не знала, що робити. Усівши мовчки поруч його коло мертвої, ждала я з отупінням. Я розуміла його жаль, і мені видалося дуже нерозумним переривати праведний смуток його якимись потішаючими фразами; очевидно, його страшно боліло, що не міг бути сам при ній хоч би і годину під час цілої її короткої, але тяжкої недуги і не був при ній в її останніх хвилинах...

Накінець удалося мені наклонити його до того, щоби вийшов. Ішов непевним кроком за мною до своєї кімнати, котру я йому сама відчинила, а коли я хотіла вже назад вертатися, взяв обидві руки між свої долоні і дивився мені довго мовчки в лице.

— Як ви страшно змарніли! — сказав ледве чутно, і його досі сухі очі стали вогкі. — Ви додержали слова!

Я усміхнулася сумно, здвигнувши мовчки плечима, і відвернула від його погляд, котрий затемнився сльозами. Він се замітив.

— Одинокий товаришу мій! — сказав і стиснув мою руку по-мужеськи. — Відки брав ти силу, хто додав тобі її і хто додасть на будуче?

Ці небагато слова, висказані з великою щирістю, слова, яких я не чула за цілий важкий час від нікого, зворушили мене так глибоко, що я, ослаблена і зденерована до крайності, не могла опертися сильному жалю і, відвернувши лице від його, сперла чоло об двері і заплакала тихим, нечутним плачем. Я чулася такою опущеною, такою осиротілою, що була би найрадше поклатася з помершою разом у домовину, щоб заснути тим вічним тихим сном, котрий не має ні мрій, ні обудження і не знає горя життя.

— Ідіть ви спочити! — просив він здавленим голосом. — Вам треба більше відпочинку, як мені. З вас стала лише тінь, і було би просто не совісно, коли б я, а ще надто як лікар, глядів спокійно, як ви напружуєте свої аж до крайності зужиті сили і дальше. Досить вже пожертвування, ви дали нам більше, ніж ми мали право жадати від вас.

Я хотіла йому перервати, але він не допустив мене до слова,

— Ні, ні, не кажіть ані слова! — просив він. — Ваш вигляд свідчить мені аж надто добре, з

яким пожертвуванням і з якою щирістю та любов'ю обходили ви мою матір до послідньої хвилини її життя. Будьте переконані, що моїм першим обов'язком буде віддячитись вам за все, а тепер ідіть, добра дитино! Наберіть трохи сили, а мені скажіть, до чого маю братися насамперед; я послухаю вас.

— Я скажу аж пізніше, — відповіла я. — Ви занадто втомлені, щоб могли братися в сій хвилині за яку-не-будь справу! Ляжте, в мене є знайомі, є Оксана і її добрий батько.

Але він не слухав. Взяв мене за руку і відвів насилу до моєї кімнати, вговорюючи в мене, що не є такий втомлений, як я думаю, або як, може, виглядає. Що ляже тоді, як я спічну доволі і зможу сама-одна заступити його дома; нехай йому повірю.

І я мусила повірити йому — і він не лягав...

Блудила я, мов мара, по кімнатах у довгій жалібній сукні, лякалася сама свого блідого, схудлого вигляду, а коли померша лежала хвилинами сама, тягнуло мене насилу до неї, і я кидалася мовчки на її холодну грудь і, загребавши обличчя, тут же лежала нерухомо.

Таку вже бог долю дав, що трачу всіх дорогих мені людей.

І я плакала тихим, гірким сміхом...

Хвилинами не хотіла я в те вірити, що вона вже не живе! Се ж було неможливе, що її вже не буде ніколи, що уста її не заговорять до мене, рука її не погладить мого волосся, і вона не пригорне мене до себе ніколи, ніколи! Що відтепер не пожуриться моєю долею ніхто на світі...

Крок за кроком снувалася за мною межі всіма чужими і «свояками» її улюблена собака з сумними очима і вниз спущеною головою.

Я боялася тих «свояків», їх погляди супроводжали мене неустанно і, здавалося, водно говорили: «Тепер ти можеш собі вже йти. Тепер вже ми тут, вона не потребує тепер жодної товаришки». Дивилися за всім, що я брала до рук, куди що поставила і куди ходила. Лиш він один добрий для мене. Говорить по-щирому, мов із сестрою, радиться у всім і, як мені видиться, зачинив би їм усім найрадше перед носом двері.

Коли закривали домовину, я нетямилася з шаленої розпуки, скричала, мов божевільна, і зомліла. Це простили вони (свояки) мені, «компаньйонці» (говорила мені Оксана). Однак що син помершої вхопив мене якраз тоді під руки і майже на руках виніс із кімнати, не простили мені. Так само не простили мені сього, що й Орядин, котрий був при тій сцені (прийшов на похорон), хотів мені також допомогти, і лише Марко не допустив його. Отже, були нараз «два лицарі», як глумилися. А вже просто загнувалися, коли довідалися про послідню волю помершої. Їм не записала вона нічого. Все припало синові, а много речей веліла дати мені, між іншим і срібла. Далі було її бажанням, щоб я мешкала доти в призначеній нею для мене кімнаті (в тій самій, що мала досі) її дому, доки або не схочу сама випровадитися, або її син не виступить із служби маринарської, не обійме сам заряду (управління) дому або не продасть його. За те мала я удержувати порядок у домі, займатися його винайомом і т. д. Вони казилися з лютості за таку «несправедливість» і заявляли пізніше свої мислі зовсім одверто перед Оксаною і другими мені і помершій прихильними знайомими, а особливо перед Оксаною, щоб вона донесла те все мені і Маркові. Маркові, певно, листом, бо в два дні по похороні від'їхав.

Тут (говорили) не ходить нікому о тих кілька беззартісних речей; без них жили, славити бога, стільки часу та будуть жити і далі. Але се все є лиш «дуже комічне» і одним доказом більше, що з небіжкою годі було справді жити. Впрочім, хто схоче присягатися, що перша жадала в послідніх хвилинах свого життя паперу і олівця? Чи було кому вільно до неї входити? Впрочім, в те ніхто вже не хоче входити, бо як то каже якась німецька пословиця: «Nichts ist so fein gesponnen, daß nicht käme an das Licht der Sonne» («Нічого не можна так приховати, щоб воно не вплигло на світло денне»), але на голову також не впав ніхто. Або тота «компаньйонка»! Чого поводитися вона так, якби померша була її мати або пара до неї! Адже мала якихсь свояків, і то, як знали з

дуже певного джерела, навіть дуже поважних свояків (тітчині знайомі, як переконалась я опісля, були добре поінформовані), і вона не мусила тут сидіти! Нехай собі говорить що хто хоче, але для порядної, роботящої, незіпсованої дівчини знайдеться завжди дома заняття, іде лише о охоту до праці. В неї мусить взагалі бути славне серце! Ледве тиждень минув, а вона вже й картку виставила в вікно, що винаймає кімнати. Боже, змилуйся, така невдячність і грубість чуття! Пхати зараз чужих у кімнати сердешної небіжки, котрої дух ще там літає. А вже її кімната — то чисте варіяцтво. Жіноча, себто дівоча кімната з чисто мужеським характером, мати божа! Над ліжком висить револьвер, мов у якого поліцає. Фотографії божевільних писателів і якихсь мужицьких поетів, а божого образа хоч і до вечора шукай! Одно-одніське, що пригадувало щось подібне, то був малий образець, як Ісус Христос молиться на Оливній горі. Образ цей — то була видерта картка з якогось ілюстрованого часопису і (о ганьба!) пришпилений чотирьома шпильками до килимка над її постіллю. Але то було ще ніщо. В однім куті тієї її кімнати — саме коло якогось макартівського букету, висів також «образ». Він представляв цілком неодягнену жінчину, обвиту лишень у якийсь серпанок, як вона ніби летить лісом, а в руках, піднесених високо вгору, держить якесь світло. Голову звернула позад себе, щоби бачити, чи за нею хто не слідить, а сама усміхалася приманюючи усміхом, мовби й на тім ніхто не розумівся. Коли по похороні треба було зійтися з сином помершої задля обговорення якоїсь там справи, а умовлено зійтися в неї, то він, ходячи по кімнаті, станув перед тим безсоромним образом. Вона, компаньйонка, помітивши се, сказала, ніби рекомендуючи:

— Блудне світло.

А він?

— Вона подібна коло уст до вас, — сказав він.

— Се говорила пані Марко, — відповіла вона (навіть не почервонівши), — і тому що вона любила сей образ, я взяла його собі самовільно.

— Не дарували б ви мені його? — спитав він. — Я люблюся в таких фантастичних творах...

А вона пристала на те, не вагаючись ані хвилики, мовбито випадало! При тім чинилася така скромна! Нехай він бере (говорила), вона не має, розуміється, до образу ніякого виключного права, се було з її сторони навіть порушенням його прав і т. д., однак не відтягала від його руки, коли взяв її та бог знає за що поцілував. А що вона й тоді не зарум'янилася, се мало також своє значення. Се лучалось їй, очевидно, не перший раз, хоч як приходила вона до такої довірливості? Він, звісно, мужчина, як і кождий інший, нині тут, а завтра там, але вона?

А коли всі розходилися, він при прощанні дякував щирими словами, що вона була для помершої мов донька, то вона розплакалася і не відповідала нічого. Те мало йому виявити її превелике чувство! Ха-ха-ха! Хто би в те увірив! Він балакав ще, що приїде на рік і поставить помершій з її (компаньйонки) поміччю красний надгробний пам'ятник, що тепер не може цього вчинити, бо мусить якнайскорше вертати, але оставляє дорогий гріб її опіці. А відтак попросився, хитрий, не надто тепло і пішов. Ночував ніби в готелі, відколи помершу похоронено, і вона ніби сама мешкала, але вв ечір таки того самого дня (другого дня мав від'їжджати) був у неї ще раз...

Чи по образ?

Стара кухарка казала, що пан забув свою подорожню торбу у панни, котру вона схоронила на його просьбу в себе... Може! На кождий випадок визирала і з того якась тактика; впрочім, кого ще вона обходила? Кого мають обходити такі самостійні незамужні жінки!..

Не знаю, чи сміятися, коли нагадаю те все, як Оксана, котра оповідала мені це на те, щоб розсмішити мене, чи плакати, що стрічаю таке співчуття в жінках, котрі повинні моє смутне безвідрадне положення розуміти? Справді, не знаю.

Щодо їх критичних оповідань, то в дечім сказали і правду, хоч її інакше треба розуміти. Напр., щодо образу, щодо подяки, а навіть щодо вечірнього візиту. Справді, він відвідав мене.

Прийшов забрати ще якісь потрібні папери, котрі находилися в мене, і щоб, як сказав, стиснути мені упослідне по-товариськи руку,

— Дайте мені слово, — просив при тім, — що дасте мені вскорі нагоду віддячитись вам хоч почасті за всю вашу щирість і пожертвування і що в прикрих хвилинах звернетесь до мене. — А я вагалася подати йому на се руку. Ні, я не хотіла за те подяки, що робила просто з вдячності і прив'язання для бідної помершої, котра сталася для мене в найкритичнішій майже хвилині мого життя справдішньою спасителькою. При ній пізнала я інше життя, як дотеперішнє, нап'ятоване самолюбством і ненавистю; у неї найшла я пошанування і любов, і для неї не була я одною з тих, над котрими добрі люди мусять і без любові мати милосердя.

Він спостеріг моє вагання, і воно заболіло його.

— Ви вагаєтесь? — спитав. — Правда, ви маєте вже товаришів, і то близьких, і заким ваші слова дістались би до мене, то вони прийдуть до вас кожної хвилини. Я, очевидно, спізнився зі своїм проектом або мене вже забагато в кружку ваших вибраних. Жаль мені! — І помімо всього горя, що тяжіло на нім і майже зломило його, усміхнувся по-давньому напівгордо а напівнасмішливо. А той усміх викликав в мені так само, як і давно, чувство ураженої гордості, однак я була смертю моєї опікунки так пририта, утрата її для мене була таким великим ударом, що все проче здавалося мені супроти того дрібницею, і я не могла боронитися по-давньому.

— Я маю товаришів, то правда, — відповіла я, усміхаючись слабо. — Оксана і ще одна дама, ви її не знаєте, але...

— Дама? — спитав він.

— Дама. Одна молода малярка.

— А більше ніхто?

— Ніхто.

— А той, що був тут на похороні? — спитав майже роздрознено і вдивився в мене великими очікуючими, непевними очима, що на його блідім марнім лиці здавалися ще більшими.

— Хто ж тут був? Я справді не знаю. — І в тій хвилині я справді не догадувалася, кого він мав на думці.

— Не знаєте? А Орядин що? Він вам товариш!

— Він? — Я усміхнулася болісно, опісля глянула повним, поважним поглядом па його, а чоло зморщилося в мене мимоволі хмарно.

— Чи він того не гідний? Впрочім, він не мій товариш, хіба в деякім смислі... В деякім смислі! — повторив іронічно і, не вижидаючи дальше пояснення від мене, сказав: — І тому ви не можете дати мені слово на те, про що я вас просив!

— Пане доктор! — сказала я, благаючи словами і поглядом.

— Ах, я вас втомляю! — відповів гірко. — Не вважаю на це, що ви надужили свої сили уже і так аж надто для нас, щоб могли ще боротися зі своїм «довжником», котрий покликується на бог знає які права, хоч не мав їх ніколи! Але простіть мені! І я — чоловік, і я маю нерви, і на мене находять хвилини, в котрих почуваю щось інше, як спокійне людяне бажання посвячувати свою працю і життя лиш для ближніх. Саме тепер, коли стратив свою дорогу матір і душа моя прорита болем та чується страшенно самотньою, хотів я взяти з собою таке пересвідчення, котре містило би для мене успокоєння і було завдатком на нагороду за всі прочі страти в моім житті, і на те, що належиться кождому чоловікові, на щастя. Однак я помилився. Простіть, що я вас зворушую, — говорив глухо далі, і з його голосу було чутно, що силується з усіх сил запанувати над внутрішнім зворушенням. — Але ви, Наталко, не знаєте, як то є, коли гордий чоловік чується відкинутим, чується злишнім там, де бажає цілою душею статися всім, покладає всю надію свою на одно судно, а бачить, що воно для його тоне. Та досить уже того. Я й так дався пірвати своїм чуттям аж надто далеко без огляду на те, що на подібні слова оця жалісна хвилина і невідповідна. Але бідна

моя мати, котра обіцяла мені чувати(піклуватися) над моїм щастям, померла, а я надто чоловік, щоби міг поєднатися з тим, що з всіх надій моїх остануться мені хіба самі мрії!

І не очікуючи від мене якої-небудь відповіді, ба навіть не бажаючи почути її від мене, так, неначеб знав вперед, що те, що перейде через мої уста, завдасть йому лиш нескazanного горя, — пішов.

Опісля осталася я сама, сама! Оголомшена, зболіла, майже отупіла, не думала я нічого ясного і повторяла в думці лиш раз по раз: «Що зі мною? Що з ним? Що з всіма, всіма тими, що мають серце в грудях?»

* * *

(Знов пізніше).

Аж тепер, т. є. по якимсь часі, пересвідчуюся, що все те страшне — не було сном, а дійсністю. Що її справді нема і я справді осталась сама, мов та билина в полі. Страшно мені хвилинами і пусто, особливо тоді, коли сиджу в себе над якою роботою, в хаті глибока тишина, а дзвони церковні гомонять з цілої сили і немов добиваються того, щоб я в них вслухалася...

Тоді стає тота чорна хвилина перед мною живо, і я переживаю ще раз сумну подію. Тоді розшибалися теж дзвони і гомоніли понуро, немов говорили: «Вже ідем, вже ідем, вже ідем!», а її виносили обережно з хати. Народ пхався, тиснувся, а він ішов за домовиною блідий, як смерть, без сліз в очах. Хоругви повівали сумно в вітрі, а я плакала гіркими сльозами. Та не лиш я одна. За нею плакало і багато інших бідних, опущених дітей, над котрими милосердилася вона і не відправляла ніколи без помочі з свого дому. Тепер все скінчилося...

Великі її кімнати, «переповнені спокоєм», винаймлені вже, і в них запанував цілком інший дух. Голосний пустотливий сміх жіночий або мужеський розлягається в них і свідчить аж надто ясно, що давній добрий тон заподівся десь, утік з тих кімнат, може, назавсїгди, прогнаний характером запануваної тепер там веселості. Марка кімната, зачинена його власною рукою, очікує його повороту дрімливо, а всі буйні цвіти, плекані лише її рукою, украшуючі колись його кімнату, схоронилися в своїй осиротілості в моїй тихій кімнаті.

І так живу я сама, відокремлена від своїх комірників більше якимсь духом, як стінами або муром, стережена великою собакою Діаною, а обслугована одною з бідних пані Марко, що замешкала на подвір'ї в офіцинах(флігелі). Думаю так жити, доки — доки? Питання це трохи смішне, бо сама не знаю доки. Майно моє, заслужене мною у доброї дами і цілком нетикане, задержав на мою просьбу Марко в себе, і має мені лиш тоді з того посилати, коли б я або заслабла, або не могла без того обійтися. Одна з знайомих дала мені кілька учениць, з котрих хочу жити, а крім того, буду старатися заробляти на хліб пером і голкою. Але до голки поки що не думаю ще братися.

Окрім Оксани, молодої малярки і ще кількох старих гідних знайомих пані Марко, не відвідує мене ніхто.

Від моїх свояків, а то від тітки, одержала я недовго по від'їзді Марка лист, в котрім писала, що могла би мені на два-три місяці прислати Катю.

«Це молоде, прегарне дівча, — писала тітка, — вносить з собою всюди життя і повинно тобі бути дуже пожадане в твоїм, як я собі уявляю, тепер не без причини дуже сумнім настрої. Я би не пускала її від себе, але для таких молодих дівчат добре пробувати від часу до часу і з поважними натурами, і добре розглянутися потрохи в світі. Неустанне пересиджування дома викликає меланхолію, чинить дикою, а мужчини того не люблять; тому треба мати бачність на все. У Лорденів вона не може пробувати, бо Лорден страх (не думай, Наталонько, що він скупий, борони боже!) заздрісний і не зносить, коли Леночка пестить кого іншого, окрім його або своїх двох

донечок. (Маленький хробачок від першої жінки вже умер; йому й так не було до життя, бо то було таке делікатне, що над ним хіба сиди і хухай!) Тобі, дорога Наталонько, повірила б я охотно Катю, бо ти бувала завсігди поважною і умною і навчилася певно ще не одної красної речі у такої жінки, як мала нею бути небіжка Марко. Тамтого року був Орядин у Маєвських, відвідував і нас, і споминав, що ти живеш лиш з вибраними, «расовими» людьми. Прошу тебе, що це за люди? Чи мають добрі становиська? Побирають велику платню? І — не встидайся, Наталко! — чи тобі не трапляється нічого? Я щось чула про тебе, та не знаю, чи правда, а то що ти маєш аж двох адораторів(поклонників), один пристойний, а другий бридкий, але той бридкий — славна партія. Напиши нам о тім, щоб ми веселилися з тобою. Коли б ти тепер ясных суконь не носила, то пришли їх Катуні, вона їх зносить, бо фарбувати не варто і лише матерія псується». І т. д.

Я відписала на те зараз другого дня і, розуміється, не приняла тітчиного проекту щодо відвідин молодого прегарного дівчатка. Замість того просила я її прийняти від мене дві гарні, майже нові ясні сукні, котрих я тепер не потребую і прийняттям котрих зробить мені приємність. Щодо «расових» людей, то їх подібую дужо рідко, вони дуже лихо плачені, живуть в досить прикрих обставинах і одружитися їм нелегка річ, бо мають досить оригінальні погляди на життя. Далі, що мені «не трапляється» нічого, бо не шукаю нічого, а щодо адораторів — то її поінформовано зле. Гарного адоратора нема в мене, а бридкий поплив десь аж до Єгипту і йому не сниться женитись з бідною компаньйонкою, котра, впрочім, ані ожидає того, ані не вірить, щоб він щось подібне зробив. Він гордий, а для неї має упокорення лише в любові смисл! і тому нехай не ожидає ніхто з того якогось романтичного закінчення і т. д.

І чи ж я неправду писала?

Чи Марко любить мене дійсно? Тихими самотніми хвилинами обгортає мене невимовна туга за ним, і думки, що він мене любить, що тужить, може, так само за мною, наповняє мене якимсь упоюючим, несказанно гарним чуттям. Ох, я би так спочила на його груді, я така втомлена!.. Але відтак схаменуся: ні, ні, в мене інша будучність, не сонячна, мене жде боротьба, я це немов передчуваю, а ж лише на те родилася, і тому проч з всіма мріями і спогадами! Радше взятися мені за суху тверду працю і боротися з життям. Все проче нехай зникне з-перед моєї душі і не обезсилює її!